A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2024. július 11.*

„Előzetes döntéshozatal – Adózás – A hozzáadottérték–adó (héa) közös rendszere – 2006/112/EK irányelv – A 2. cikk (1) bekezdésének a) pontja – A 9. cikk (1) bekezdése – A 14. cikk (2) bekezdésének a) pontja – Termékértékesítés – Mezőgazdasági földterület tulajdonjogának ellenérték fejében, hatósági határozat alapján történő átruházása – Kisajátítás”

A C-182/23. sz. [Makowit][i] ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország) a Bírósághoz 2023. március 22-én érkezett, 2023. január 18-i határozatával terjesztett elő

a **Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej**

és

J. S.

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (nyolcadik tanács),

tagjai: N. Piçarra tanácselnök, N. Jääskinen (előadó) és M. Gavalec bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej képviseletében B. Kołodziej és T. Wojciechowski,

– a lengyel kormány képviseletében B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében M. Herold és M. Owsiany-Hornung, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: lengyel.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv (HL 2006. L 347., 1. o.; helyesbítések: HL 2007. L 335., 60. o.; HL 2012. L 249., 15. o.; HL 2015. L 323., 31. o., HL 2018. L 125., 15. o., HL 2018. L 225., 1. o., HL 2018. L 329., 53. o., HL 2019. L 245., 9. o., HL 2023. L 30., 37. o.; a továbbiakban: héairányelv) 9. cikke (1) bekezdésének és 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának az értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Dyrektor Krajowej Informacji Skarbowej (a nemzeti adóinformációs hivatal igazgatója, Lengyelország) (a továbbiakban: adóhatóság) és J. S. között egy 2017. október 31-i adójogi állásfoglalás (a továbbiakban: adójogi állásfoglalás) megsemmisítése iránti kérelem tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a héa hatálya alá tartozik az egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy vagy szervezet által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés.

4 Ezen irányelv 9. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„»Adóalany« az a személy, aki bármely gazdasági tevékenységet bárhol önállóan végez, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

»Gazdasági tevékenység« a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelő-ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású vagy azzal egyenértékű tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül különösen a materiális vagy immateriális javak tartós bevétel elérése érdekében történő hasznosítása.”

5 Az említett irányelv 14. cikke a következőket írja elő:

„(1) »Termékértékesítés« a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel.

(2) Az (1) bekezdésben említetten kívül termékértékesítésnek minősülnek a következők:

a) termékre vonatkozó tulajdon átruházása hatóság által vagy nevében vagy törvény értelmében történő kisajátítás útján, ellenérték fejében;

[…]”

6 Ugyanezen irányelv 167. cikkének szövege a következő:

„Az adólevonás joga abban az időpontban keletkezik, amikor a levonható adó megfizetési kötelezettsége keletkezik.”

A lengyel jog

7 A 2004. március 11-i ustawa o podatku od towarów i usług (a termékeket és a szolgáltatásokat terhelő adóról szóló törvény; a Dz. U. 2022. száma, 931. rovat; a továbbiakban: héatörvény) alapügy tényállására alkalmazandó változata szerinti 7. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Az 5. cikk (1) bekezdésének 1. pontja szerinti termékértékesítés a dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel, ideértve:

1) a termékre vonatkozó tulajdon átruházását hatóság vagy hatóság nevében eljáró jogalany által vagy törvény értelmében történő kisajátítás útján, ellenérték fejében;

[…]”

8 E törvény 15. cikkének (1)–(2) bekezdése kimondja:

„(1) Adóalanyok azok a jogi személyek, jogi személyiség nélküli szervezeti egységek és természetes személyek, akik vagy amelyek a (2) bekezdés szerinti gazdasági tevékenységet önállóan végzik, tekintet nélkül annak céljára és eredményére.

(2) Gazdasági tevékenység a termelők, a kereskedők, illetve a szolgáltatók valamennyi tevékenysége, beleértve a kitermelő ipari és mezőgazdasági tevékenységeket, valamint a szabadfoglalkozású tevékenységeket is. Gazdasági tevékenységnek minősül különösen az áruk vagy immateriális eszközök és jogok bevétel elérése érdekében történő tartós hasznosítása.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

9 J. S. olyan mezőgazdasági üzemet működtet, amelynek keretében a 2001. év óta tejhasznú szarvasmarha-tenyésztési és tejtermelési tevékenységet végez. 2013 januárja óta a hozzáadottérték-adó (héa) alanyaként van nyilvántartásba véve. 2003-ban, majd 2015-ben földterületeket vásárolt e gazdaság bővítésére. E beszerzés nem volt héaköteles, és ezzel kapcsolatban nem került sor héalevonásra.

10 A vajda mint közigazgatási hatóság 2017. március 6-i határozatával azon földterületek egy részének tulajdonjogát, amelyen J. S. üzeme található, útépítési beruházások megvalósítása céljából átruházták a Skarb Państwa (államkincstár, Lengyelország) javára. Ezzel párhuzamosan a vajda eljárást indított a J. S.-nek az államkincstár által megszerzett földterületek tulajdonjogának átruházása miatt járó ellenérték megállapítása iránt.

11 Ebben az összefüggésben J. S. adójogi állásfoglalás iránti kérelmet nyújtott be az adóhatósághoz egyrészt annak meghatározása érdekében, hogy őt héaalanynak kell-e tekinteni az államkincstár által az útépítési beruházások megvalósítása érdekében megszerzett földterületek értékesítése miatt, másrészt pedig, hogy az e jogcímen kapott ellenérték héaköteles-e. Álláspontja szerint e kérdésekre nemleges választ kell adni.

12 Az adójogi állásfoglalásban az adóhatóság úgy ítélte meg, hogy a földterületek tulajdonjogának kisajátítás útján az államkincstárra az útépítési beruházások megvalósítása céljából történő átruházását a héatörvény 15. cikkének (2) bekezdése értelmében vett gazdasági tevékenységet végző jogalanyként, azaz héaalanyként eljáró J. S. által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítésnek kell tekinteni.

13 J. S. vitatta ezt az értelmezést a Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (varsói vajdasági közigazgatási bíróság, Lengyelország) előtt, amely 2018. október 15-i ítéletével megsemmisítette az adójogi állásfoglalást. Az indokolásban e bíróság hangsúlyozta, hogy J. S. semmilyen lépést nem tett a szóban forgó földterületek értékesítése érdekében, és hogy azok kisajátításáról akaratától függetlenül döntöttek. Így az említett bíróság szerint e kisajátítás nem függött össze J. S. mezőgazdasági tevékenységével, következésképpen J. S. nem héaalanyként járt el, amikor a szóban forgó földterületeket átruházták az államkincstárra.

14 Az adóhatóság felülvizsgálati kérelmet nyújtott be ezen ítélettel szemben a kérdést előterjesztő bírósághoz, a Naczelny Sąd Administracyjnyhoz (legfelsőbb közigazgatási bíróság, Lengyelország), többek között arra hivatkozva, hogy a szóban forgó földterületek kisajátítás útján történő megszerzése a J. S. által végzett szakmai tevékenységhez kapcsolódott, amely abban állt, hogy az említett földterületeket a mezőgazdasági tevékenysége keretében hasznosítja. Következésképpen e beszerzést ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítésnek kell tekinteni, amely héaköteles.

15 A kérdést előterjesztő bíróság úgy véli, hogy az előtte folyamatban lévő jogvita megoldása attól függ, hogy valamely ingatlan tulajdonjogának az államkincstár javára, közutak építése céljából kisajátítással történő átruházását a gazdasági tevékenységet folytató adóalany által végzett termékértékesítésnek kell-e tekinteni, mivel ezen adóalany az említett ingatlant mezőgazdasági tevékenysége keretében használta fel.

16 Először is e bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügyben az e jogvita alapjául szolgáló tényállás adóhatóság által megállapított leírásából nem az tűnik ki, hogy a szóban forgó földterületek J. S. vagyonának azon részébe kerültek, amely nem a mezőgazdasági üzem céljára szolgál, mivel e földterületek mindig is ez utóbbi vállalkozásának részét képezték.

17 Másodszor, az említett bíróság emlékeztet arra, hogy többek között a 2011. szeptember 15-i Słaby és társai ítéletből (C-180/10 és C-181/10, EU:C:2011:589) kitűnik, hogy ha valamely gazdasági szereplő olyan komoly ingatlanértékesítési lépéseket tesz, amelyek alapján kereskedőnek tekinthető, akkor az értékesített termékek héakötelesek. Ugyanakkor megjegyzi, hogy a jelen ügyben J. S. semmilyen lépést nem tett az említett földterületek értékesítése érdekében. A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy a lengyel ítélkezési gyakorlat szerint pusztán a héaalanyiság ténye nem elengedhetetlen feltétele annak, hogy valamely ügylet héaköteles legyen, hanem ehhez az szükséges, hogy az érintett gazdasági szereplő gazdasági tevékenységéhez kapcsolódó konkrét ügylet keretében héaalanyként járjon el. Márpedig e bíróság megjegyzi, hogy a jelen ügyben J. S.

nem tevékenykedett az ingatlanértékesítés területén többek között a szóban forgó földterületek értékesítése érdekében, és semmilyen más gazdasági tevékenységet nem végzett azon mezőgazdasági tevékenységen kívül, amely tekintetében héaalany volt.

18 Harmadszor, e bíróság hangsúlyozza, hogy e területek J. S. általi megvásárlása során nem alkalmazták a héát, így ez alkalommal nem került sor héalevonásra.

19 E körülmények között a Naczelny Sąd Administracyjny (legfelsőbb közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„Úgy kell-e értelmezni a [héairányelv] 9. cikkének ezen irányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjával összefüggésben értelmezett (1) bekezdésében foglalt rendelkezést, hogy azzal nem ellentétes annak elismerése, hogy az az általános rendszer szerint héaalany mezőgazdasági termelő, aki a földterület tulajdonjogát az államkincstár részére kisajátítás útján, ellenérték fejében, a nem mezőgazdasági célú rendeltetésének megváltozásával összefüggésben átruházza, ezen értékesítés után héa fizetésére kötelezett adóalanynak minősül pusztán azon körülmény miatt, hogy e telket héaköteles mezőgazdasági tevékenység céljára használták?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésről

20 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a nemzeti bíróságok és a Bíróság között az EUMSZ 267. cikkel bevezetett együttműködési eljárás keretében a Bíróság feladata, hogy a nemzeti bíróságnak az előtte folyamatban lévő ügy eldöntéséhez hasznos választ adjon. Ennek érdekében adott esetben a Bíróságnak át kell fogalmaznia az elé terjesztett kérdéseket. A Bíróság ezenkívül figyelembe vehet olyan uniós jogi szabályokat, amelyekre a nemzeti bíróság kérdéseiben nem hivatkozott (2023. szeptember 7-i Groenland Poultry ítélet, C-169/22, EU:C:2023:638, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

21 A jelen ügyben az előterjesztő bíróság által megállapított tényezőkre tekintettel az alapügy megoldása attól a kérdéstől függ, hogy a mezőgazdasági földterületeknek az e földterület eredeti tulajdonosa részére ellenérték fizetése fejében történő kisajátítására irányuló olyan ügyletet, mint amelyről az alapügyben szó van, a héa hatálya alá kell-e vonni.

22 Márpedig a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja írja elő azokat a feltételeket, amelyeknek valamely termékértékesítésnek meg kell felelnie ahhoz, hogy héaköteles ügyletnek minősülhessen.

23 Egyébiránt az előterjesztő bíróság a kérdésében a héairányelv 9. cikkének (1) bekezdésére is hivatkozik, amely meghatározza az adóalany és a gazdasági tevékenység fogalmát. Mindazonáltal az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy nem vitatott az a kérdés, hogy J. S. héaalany-e, és hogy folytat-e gazdasági tevékenységet.

24 Következésképpen meg kell állapítani, hogy kérdésével az előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 14. cikke (2) bekezdésének a) pontját együttesen úgy kell-e értelmezni, hogy a mezőgazdasági földterület tulajdonjogának kisajátítás útján, e földterület tulajdonosa részére ellenérték fizetése fejében történő átruházására

irányuló ügyletet a héa hatálya alá kell vonni, ha e tulajdonos héaalany mezőgazdasági termelő, még akkor is, ha nem végez ingatlanértékesítési tevékenységet, és nem tett lépéseket az ilyen átruházásra vonatkozóan.

25 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a héairányelv a héa közös, többek között az adóköteles tevékenységek egységes meghatározásán alapuló rendszerét állítja fel (2018. június 13-i Gmina Wrocław ítélet, C-665/16, EU:C:2018:431, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Ezen irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a héa hatálya alá tartozik az egy tagállamon belül az adóalanyként eljáró személy vagy szervezet által ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés. Meg kell tehát vizsgálni, hogy a jelen ítélet 24. pontjában leírt körülmények megfelelnek-e egyrészt az „ellenszolgáltatás fejében teljesített termékértékesítés”, másrészt pedig az „adóalany” fogalmának.

27 Ami először is a „termékértékesítés” fogalmát illeti, azt a héairányelv 14. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg, mint a birtokba vehető dolog átengedése, amely tulajdonosként való rendelkezésre jogosít fel. Ezen irányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja hozzáteszi, hogy az e cikk (1) bekezdésében említetten kívül „termékértékesítésnek” minősül a termékre vonatkozó tulajdon átruházása hatóság által vagy nevében vagy törvény értelmében történő kisajátítás útján, ellenérték fejében.

28 E cikk (2) bekezdése az e cikk (1) bekezdésében foglalt fogalommeghatározáshoz viszonyítva *lex specialisnak* minősül, amelynek alkalmazási feltételei ezen (1) bekezdésben foglalt feltételekhez képest önálló jellegűek (lásd ebben az értelemben: 2018. június 13-i Gmina Wrocław ítélet, C-665/16, EU:C:2018:431, 36. pont; 2021. február 25-i Gmina Wrocław [Földhasználati jog átalakítása] ítélet, C-604/19, EU:C:2021:132, 55. pont).

29 Így a héairányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti „termékértékesítés” minősítés három együttes feltétel teljesülését igényli. Mindenekelőtt a tulajdonjog átruházására van szükség. Majd ezen átruházásnak hatóság által vagy nevében vagy törvény értelmében történő kisajátítás útján kell megvalósulnia. Végül ellenértéket kell fizetni (2018. június 13-i Gmina Wrocław ítélet, C-665/16, EU:C:2018:431, 37. pont; 2021. február 25-i Gmina Wrocław [Földhasználati jog átalakítása] ítélet, C-604/19, EU:C:2021:132, 56. pont).

30 A jelen ügyben a fent említett első két feltételt illetően a kérdést előterjesztő bíróság által szolgáltatott információkból kitűnik, hogy nem vitatott, hogy egyrészt az alapügyben szóban forgó mezőgazdasági földterületek az államkincstár tulajdonába kerültek, másrészt pedig, hogy a tulajdonjog ezen átruházása a vajda mint közigazgatási hatóság 2017. március 6-án hozott egyoldalú határozatából ered.

31 A héairányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjában előírt harmadik feltételt, vagyis az ellenérték megfizetésére vonatkozó feltételt illetően a Bíróság megállapította, hogy annak meghatározásához, hogy e feltétel teljesül-e, kizárólag azt kell megállapítani, hogy a szóban forgó ellenérték közvetlenül kapcsolódik-e a tulajdonátruházáshoz, és hogy annak kifizetésére ténylegesen sor került-e (2021. február 25-i Gmina Wrocław [Földhasználati jog átalakítása] ítélet, C-604/19, EU:C:2021:132, 61. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

32 Márpedig az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az alapügyben szóban forgó ellenérték közvetlenül kapcsolódik az alapügyben szóban forgó mezőgazdasági földterületek tulajdonjogának az államkincstárra történő átruházásához. Amennyiben ezen ellenérték kifizetése ténylegesen megtörtént, aminek vizsgálata a kérdést előterjesztő bíróság feladata, a szóban forgó ügylet a héairányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett „termékértékesítésnek” minősül.

33 Ami a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő, arra vonatkozó feltételt illeti, hogy ezen értékesítés „ellenszolgáltatás fejében” történjék, az ezen irányelv 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett ellenérték adóalany általi puszta átvétele elegendő ahhoz, hogy az utóbbi rendelkezés alkalmazása érdekében az ellenszolgáltatás fejében teljesített ügylet feltétele teljesüljön (lásd ebben az értelemben: 2018. június 13-i Gmina Wrocław ítélet, C-665/16, EU:C:2018:431, 44. pont).

34 Másodszor, ami az „adóalanyként eljáró személy vagy szervezet” héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontjában szereplő fogalmát illeti, jóllehet J. S. héaalanyként van bejegyezve, a kérdést előterjesztő bíróságnak kétségei vannak afelől, hogy e minőségében járt-e el a szóban forgó mezőgazdasági földterület tulajdonjogának átruházása során. Ezzel összefüggésben e bíróság hangsúlyozza, hogy J. S. semmilyen ingatlanértékesítési gazdasági tevékenységet nem végez, és nem is tett lépéseket e földterületek értékesítése érdekében.

35 E tekintetben meg kell állapítani, hogy az adóalany a héairányelv 9. cikke (1) bekezdésének első albekezdése értelmében főszabály szerint e minőségében csak akkor jár el, ha azt gazdasági tevékenységének keretében teszi (2018. június 13-i Polfarmex ítélet, C-421/17, EU:C:2018:432, 37. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ez utóbbi feltétel teljesül, ha az adóalany az e tág értelemben vett gazdasági tevékenységhez használt ingatlanok tulajdonjogát átruházza (lásd ebben az értelemben: 2018. június 13-i Polfarmex ítélet, C-421/17, EU:C:2018:432, 42. pont).

36 Ezzel szemben az az adóalany, aki valamely ügyletet magáncélból végez, nem adóalanyként jár el. Következésképpen az adóalany által magáncélból teljesített ügylet nem tartozik a héa hatálya alá (1995. október 4-i Armbrecht ítélet, C-291/92, EU:C:1995:304, 17. és 18. pont; 2001. március 8-i Bakcsi ítélet, C-415/98, EU:C:2001:136, 24. pont).

37 A jelen ügyben a Bíróság rendelkezésére álló iratokból kitűnik, hogy az adóhatóság szerint a szóban forgó mezőgazdasági földterületek J. S. vállalkozása eszközeinek részét képezték abban az időpontban, amikor az azok feletti tulajdonjogot átruházták az államkincstárra.

38 Ebből következik, hogy J. S., aki a mezőgazdasági tevékenysége alapján héaalany, adóalanyként járt el a gazdasági tevékenysége körébe vont mezőgazdasági földterületek tulajdonjogának átruházásával, még akkor is, ha nem végez ingatlanértékesítési tevékenységet, és e célból semmilyen lépést nem tett.

39 Ez utóbbi tekintetben hozzá kell tenni, hogy az arra irányuló feltétel, hogy aktív lépést követeljenek meg az adóalanytól, szintén nem egyeztethető össze a héairányelv 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának hatékony érvényesülésével, amely rendelkezés a meghatározása szerint a termékre vonatkozó tulajdonnak valamely hatóság által vagy nevében vagy törvény értelmében történő kisajátítás útján való átruházására vonatkozik (lásd ebben az értelemben: 2021. február 25-i Gmina Wrocław [Földhasználati átalakítása] ítélet, C-604/19, EU:C:2021:132, 75. pont).

40 Abban az esetben, ha a kérdést előterjesztő bíróság azt állapítaná meg, hogy J. S. a szóban forgó ügyletet azon vagyonrészének kezelése keretében valósította meg, amelyet nem a mezőgazdasági vállalkozás céljára használt fel, úgy kell tekinteni, hogy J. S. nem adóalanyként járt el, és hogy az említett ügylet nem tartozik a héa hatálya alá.

41 A fenti megfontolásokra tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre azt a választ kell adni, hogy a héairányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 14. cikke (2) bekezdésének a) pontját együttesen úgy kell értelmezni, hogy a mezőgazdasági földterület tulajdonjogának kisajátítás útján, e földterület tulajdonosa részére ellenérték fizetése fejében történő átruházására irányuló ügyletet a héa hatálya alá kell vonni, ha e tulajdonos héaalany mezőgazdasági termelő, és e minőségében jár el, még akkor is, ha nem végez ingatlanértékesítési tevékenységet, és nem tett lépéseket az ilyen átruházásra vonatkozóan.

A költségekről

42 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nyolcadik tanács) a következőképpen határozott:

A közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló, 2006. november 28-i 2006/112/EK tanácsi irányelv 2. cikke (1) bekezdésének a) pontját és 14. cikke (2) bekezdésének a) pontját együttesen

a következőképpen kell értelmezni:

a mezőgazdasági földterület tulajdonjogának kisajátítás útján, e földterület tulajdonosa részére ellenérték fizetése fejében történő átruházására irányuló ügyletet a hozzáadottérték-adó (héa) hatálya alá kell vonni, ha e tulajdonos héaalany mezőgazdasági termelő, és e minőségében jár el, még akkor is, ha nem végez ingatlanértékesítési tevékenységet, és nem tett lépéseket az ilyen átruházásra vonatkozóan.

Aláírások